

мъни от него шепнешката няколко думи. Във туй време влакът се виеше около хълмовете съ такава сила, че тъй едвамъ можаха да стоятъ на крака.

— Ние вървимъ много бързо, каза началникътъ.

— Нѣма никаква опасностъ, забѣлѣжи кондукторътъ.

— На локомотива трѣбва да е ужасно, нели?

— Нищо, нищо, не казвайте никому за това.

Началникътъ отиде въ вагона си въ това време, когато влакътъ изпѣваше Голо-бърдо. Началникътъ се спрѣ, вслуша се и се усмихна. Сега влакътъ летѣше по високата равнина и началникътъ съ удоволствие потри ржѣ.

Сетнѣ той трѣгна по вагонитѣ и, като виждаше, че всичко ще излѣзе благополучно, не можа да се стѣрпи да не се похвали на нѣкои познати пѣтници.

— Утрѣ, каза той, ще грѣмнатъ вѣстницитѣ съ една новина, която ще очуди свѣта.

Любопитството накара мнозина да подпитватъ, и така стана, че тайната не можа да се скрие.

### III.

Оставаха още двадесетъ километра до столицата. Пѣтницитѣ почнаха да се размръдватъ изъ вагонитѣ. Влакътъ все така стремглаво летѣше. Ала единъ слухъ като изподъ земята се разнесе между всичкитѣ, че кога влакътъ стигне на гарата, всички ще бждатъ приятно изненадани отъ едно извънредно нѣщо. Посветенитѣ въ тайната не смѣха още да развържатъ езика си, защото и тъй сами не бѣха здраво увѣрени, дали това е истина, — може началникътъ да се е пошегувалъ.

Но ето показаха се електричнитѣ лампи на гарата. Влакътъ се още пухтѣше. Чу се първа свирка.